

C184 – BIN15

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2006-2007

8 mei 2007

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN, BESTUURSZAKEN,
INSTITUTIONELE EN BESTUURLIJKE HERVORMING
EN DECREETSEVALUATIE

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Hilde De Lobel tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het aantal te begeven schepensmandaten per gemeente en het aantal leden van de districtscolleges in Antwerpen, inzonderheid in de districten Berendrecht-Zandvliet-Lillo en Ekeren	1
Vraag om uitleg van de heer Jacky Maes tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de bevoegdheid tot het nemen van aanvullende verkeersreglementen	2
Vraag om uitleg van mevrouw Hilde De Lobel tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de conferentie van de voorzitters van de districtsraden van Antwerpen	4
Vraag om uitleg van mevrouw An Michiels tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de schrijfwijze van de namen van Vlaamse gemeenten	6
Vraag om uitleg van mevrouw Laurence Libert tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de rechtspositieregeling van het gemeente- en provinciepersoneel	
Vraag om uitleg van mevrouw Caroline Gennez tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de rechtspositieregeling van het personeel van lokale en provinciale besturen	9

Voorzitter: de heer Kurt De Loor

Vraag om uitleg van mevrouw Hilde De Lobel tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het aantal te begeven schepenmandaten per gemeente en het aantal leden van de districtscolleges in Antwerpen, inzonderheid in de districten Berendrecht-Zandvliet-Lillo en Ekeren

De voorzitter: Mevrouw De Lobel heeft het woord.

Mevrouw Hilde De Lobel: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, artikel 5, paragraaf 3, artikel 44 paragraaf 2, artikel 273 en artikel 274, van het Gemeentedecreet regelen het aantal te verkiezen gemeenteraadsleden per gemeente, het aantal te verkiezen districtsraadsleden per district en het aantal te verkiezen schepenen en districtsschepenen per gemeente of district. Ze bepalen ook dat de publicatie van de juiste aantallen in het Staatsblad moet gebeuren op uiterlijk 1 juni van het jaar waarin de gemeente- en districtsraadsverkiezingen worden uitgeschreven. Vorig jaar was zo'n jaar.

In het Staatsblad van 19 mei 2006 verscheen het besluit van de Vlaamse Regering dat de cijfers vastlegde. Voor het district Berendrecht-Zandvliet-Lillo bedroeg het aantal districtsraadsleden 15 en mocht het districtcollege uit 3 personen bestaan. Voor het district Ekeren was dit respectievelijk 19 en 4. In het Staatsblad van 21 december 2006 werd een nieuwe lijst gepubliceerd voor deze districten middels besluit van 15 december 2006 van de Vlaamse Regering. Als motivatie voor dit besluit lezen we dat met toepassing van artikel 274 van het Gemeentedecreet het correcte aantal leden van de districtscolleges dringend moest worden bepaald. Nochtans zijn de artikelen in het Gemeentedecreet duidelijk. Bij de publicatie op 19 mei waren de getallen voor de districtscolleges reeds bepaald en gepubliceerd.

Het besluit van 15 december wijzigt voor het district Berendrecht-Zandvliet-Lillo het aantal districtscollegeleden van drie naar vier en voor Ekeren van vier naar vijf. Vermits de getallen zijn gebaseerd op de bevolking zou het kunnen dat daar een wijziging is vastgesteld. Ik heb dan ook zelf een berekening gemaakt met de bepalingen van het Gemeentedecreet voor me. Ik geef toe dat ik nooit heel erg sterk in tellen ben geweest op school, en daarom heb ik de berekening heel voorzichtig gemaakt en vaak opnieuw gedaan. Mij lijkt het echter nog altijd zo dat het oorspronkelijke besluit van 19 mei juist was, dus met drie leden in het districtcollege Berendrecht-Zandvliet-Lillo en 4 leden voor Ekeren. Toch wijkt de Vlaamse Regering met het besluit van 15 december 2006 daarvan af.

Mijnheer de minister, wat is de aanleiding daarvoor? Waarom werd er van de wettelijke regeling luidens artikel 274, paragraaf 3 afgeweken voor de twee betrokken districten? Was er vanuit de districten zelf of vanuit de stad Antwerpen een vraag naar een verhoging? We weten allemaal dat het ging om 2 districten waar de coalitievorming hoogst problematisch was. Men had niet-klassieke lijsten nodig om tot een degelijke meerderheid te komen. Dat alles neemt niet weg dat bepalingen uit het Gemeentedecreet plots worden veranderd. Wat is de motivatie daarvoor?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, artikel 274, paragraaf 3 bepaalt dat het aantal leden van het districtcollege wordt bepaald op maximum tweederde van het aantal leden, bepaald door artikel 44, paragraaf 1, toegepast voor de overeenkomstige gebiedsomschrijving, met een maximum van 5. Bij een breuk wordt er afgerond naar het hoger aantal. In bijlage 3 van het besluit van de Vlaamse Regering van 28 april 2006 werd het maximum aantal leden van het districtcollege van Berendrecht-Zandvliet-Lillo, afgekort BeZaLi, bepaald op 3. In dit district wonen 9537 inwoners. Het maximum aantal schepenen in de gemeenten met 5000 tot 9999 inwoners wordt door artikel 44, paragraaf 1, eerste lid, bepaald op 4. Twee derde van 4 is gelijk aan 2,6666. Deze breuk werd afgerond naar het hogere getal 3. Eenzelfde berekening leidde ertoe dat het maximum aantal leden van het districtcollege van Ekeren werd bepaald op 4. In de overige districten werd de wettelijke maximumgrens van het aantal leden van het districtcollege bereikt, namelijk 5.

Na de publicatie van het besluit van de Vlaamse Regering van 28 april 2006 werd vastgesteld dat deze berekeningswijze van het maximum aantal leden van het districtcollege niet klopte. Artikel 274, paragraaf 3, van het Gemeentedecreet bepaalt immers niet dat het aantal leden van het districtcollege wordt bepaald door twee derde van het aantal schepenen, maar wel door twee derde van het aantal leden, bepaald door artikel 44, paragraaf 1. Dat is de nuance. In het ene geval, namelijk in de oude teksten, is er sprake van 'schepenen', in het andere geval, in de nieuwe teksten, is er sprake van 'leden'.

Ook de volgende paragraaf is heel belangrijk. Artikel 44, paragraaf 1, bepaalt immers wie de leden zijn van het college van burgemeester en schepenen en dus moeten in de berekening ook de burgemeester en de voorzitter van het OCMW meegeteld worden.

Concreet betekent dit voor het district BeZaLi dat het maximum aantal leden van het districtscollege moet worden bepaald door de breuk: twee derde van 6, zijnde 4. Diezelfde berekeningswijze bracht het maximum aantal leden van het districtscollege van Ekeren op 5, want twee derde van 8 komt uit op 5,3333. De foute berekeningswijze had geen consequenties voor de andere districten, vermits zij allemaal de wettelijke bovengrens al hadden bereikt.

De optrekking van het maximum aantal leden is dus niet gebeurd op vraag van de districten noch van de stad Antwerpen. Het gaat hier louter om een materiële vergissing die werd rechtgezet door het besluit van de Vlaamse Regering van 15 december 2006 tot wijziging van bijlage 3 bij het besluit van de Vlaamse Regering van 28 april 2006. De fouten die werden gemaakt voor BeZaLi en Ekeren werden dus rechtgezet.

De aanpassing werd doorgevoerd om conform de inhoud van het Gemeentedecreet te zijn. Ik geef grif toe dat het besluit van de Vlaamse Regering van 28 april 2006 fout was.

De voorzitter: Mevrouw De Lobel heeft het woord.

Mevrouw Hilde De Lobel: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik heb getracht om goed te volgen. Als ik niet kan volgen omdat er sprake is van verkeerde besluiten, dan ben ik natuurlijk verontschuldigd. U zegt dus dat er niet wordt berekend op basis van het aantal schepenen, maar op basis van het aantal schepenen plus eventueel de OCMW-voorzitter.

Minister Marino Keulen: In het Gemeentedecreet staat 'leden' en daarom moesten we de aanpassing doen. In de oude teksten stond duidelijk 'schepenen'.

Mevrouw Hilde De Lobel: Begrijp ik het goed dat het ook in de stad Antwerpen geen rol speelt of er al dan niet een aparte voorzitter werd verkozen?

Minister Marino Keulen: Dat speelt geen rol. Het gaat echt over een strikt legistische kwestie. Dit soort aanpassingen doe ik niet graag. Ik geef grif toe dat ik in de fout ben gegaan. Ik had dit liever niet gewild, maar het is gebeurd en u hebt het recht om er vragen bij te stellen. Ik heb u de geschiedenis geschetst en ik heb u verteld wat we hebben gedaan om de fout te corrigeren. Die correctie is gebeurd door middel van een besluit van de Vlaamse Regering in december van vorig jaar.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jacky Maes tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de bevoegdheid tot het nemen van aanvullende verkeersreglementen

De voorzitter: De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, in uitvoering van het kerntaken-debat wordt een beduidend grotere autonomie gegeven aan de lokale besturen. Meer autonomie voor de lokale besturen moet natuurlijk gepaard gaan met een versterking van de rol van de verkozen raad, zodat de verkozen raadsleden de ruimte krijgen om de beleidsuitvoering te controleren en te evalueren.

De lokale verkeersreglementering is in elke stad en gemeente stevast het onderwerp van een discussie met voor- en tegenstanders. De bevolking reageert veelal emotioneel op beslissingen over wat voor haar deur zal of kan gebeuren. We kennen allemaal de petitie, zwarte vlaggen, referenda, debatten, hoorzittingen en zo meer.

Vanaf juni 2007 zal het administratief toezicht op de aanvullende verkeersreglementen worden uitgevoerd door het Vlaamse Gewest. In antwoorden op parlementaire vragen van de heer Sauwens van 12 april 2006 aan minister Peeters en van 2 juni 2006 aan minister Van Brempt wordt verwezen naar een decretaal initiatief om dit te regelen. Dit bijzonder administratief toezicht afschaffen, zou een goed idee zijn. Hierdoor zou de filosofie van het Gemeentedecreet immers gerespecteerd worden: het versterken van de autonomie van de gemeenten, waardoor de beslissingsbevoegdheid bij de gemeenten komt te liggen. De gemeenten zijn volgens mij het best geplaatst om de lokale verkeerssituaties aan te pakken in het licht van een inspraakgericht beleid. Via wijkraden en verkeerscommissies kan dit perfect verlopen.

Toch maak ik me een beetje ongerust. Ik hoor in de wandelgangen dingen vertellen en in de kabinetten worden proefballonnetjes opgelaten om de bevoegdheid tot het nemen van aanvullende verkeersreglementen toe te kennen aan het schepencollege. Met het idee om de bevoegdheid voor de goedkeuring van tijdelijke verkeersreglementen over te hevelen naar het college van burgemeesters en schepenen, heb ik minder problemen, omdat in de praktijk werd vastgesteld dat de gemeenten retroactief de nodige tijdelijke reglementen moeten goedkeuren.

Ik heb meer problemen met het idee om ook de aanvullende verkeersreglementen over te hevelen naar het college. Nochtans kent artikel 42 van het Gemeentedecreet de volheid van bevoegdheid toe aan de gemeenteraad. De overheveling zou bovendien volledig indruisen tegen de filosofie van het Gemeentedecreet,

dat de rol van de gemeenteraad wil versterken. Op die wijze wordt het debat in de gemeenteraad grotendeels uitgeschakeld. Het initiatiefrecht van een gemeenteraadslid om aan de hand van een voorstel een verkeersprobleem in een wijk of een straat aan te kaarten, wordt dan immers beperkt tot het interpellatierecht.

De gemeenteraad blijft de wetgever bij uitstek op het lokale niveau en is het orgaan dat het dichtst bij de burger staat. Men mag de verkozenen hun initiatiefrecht niet ontnemen. Het argument dat men in functie van de administratieve vereenvoudiging het beslissingsproces wenst in te korten en daarom de bevoegdheid wil overdragen aan het schepencollege, is in tegenstrijd met artikel 43, paragraaf 1, ten tweede, van het Gemeentedecreet, waarin wordt gesteld dat juist het vaststellen van gemeentelijke reglementen met straffen expliciet wordt voorbehouden aan de gemeenteraad.

Mijnheer de minister, bent u op de hoogte van eventuele wijzigingen die zouden worden genomen in de bevoegdheid tot het nemen van aanvullende verkeersreglementen? Wat is de stand van zaken?

Zal de commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden betrokken worden bij eventuele wijzigingen in het toezicht op de aanvullende verkeersreglementen op de provincie- en gemeentewegen?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, mijnheer Maes, ik val meteen met de deur in huis. Ik deel uw filosofie. Ook ik vind dat deze materie besproken en behandeld moet worden door de gemeenteraad of provincieraad. Het is trouwens iets wat niet zo vaak voorkomt. De verantwoordelijke minister is mevrouw Van Brempt – u niet onbekend – en ik heb begrepen dat zij onderhandeld heeft met de VVSG en dat, als gevolg van die onderhandelingen, eerder voor het schepencollege zal worden geopteerd. Die keuze wordt gemaakt vanuit de logica om snel en accuraat op situaties te kunnen inspelen. Ik herhaal dat bij mijn weten niet zo vaak aanpassingen worden doorgevoerd aan de verkeersreglementering op provincie- en gemeentewegen. Ik doe zelf al 20 jaar aan gemeentepolitiek en ik heb ook in de provincieraad gezeteld. Dergelijke aanpassingen zijn eerder uitzondering dan regel. Ik zal mijn bekommernis in elk geval overmaken aan minister Van Brempt.

Het Vlaamse Gewest oefent al sinds 1989 het toezicht uit op de aanvullende verkeersreglementen die door de gemeenten worden getroffen op de gewestwegen. Vanaf 1 juli 2007 zal ook het toezicht op de aanvullende reglementen van de gemeenten op de provincie- en gemeentewegen door Vlaanderen worden uitgevoerd.

Met de federale overheid werd overeengekomen dat zij het administratief toezicht op de aanvullende reglemen-

ten van de gemeenten nog uitvoert tot 30 juni 2007. Zo kan het Vlaamse Gewest de nodige maatregelen nemen om de overgang vlot te laten verlopen.

Momenteel is men binnen het departement Mobiliteit en Openbare Werken volop bezig met de redactie van een ontwerp van decreet. De voorbereidende fase van het decreet is bijna af en wordt binnenkort besproken op de Vlaamse Regering. Tot op heden is er nog geen overleg over geweest binnen de regering.

Ik zal met minister Van Brempt contact opnemen om te informeren aan welk gemeentelijk orgaan de bevoegdheid om aanvullende verkeersreglementen te nemen, zal worden toegekend. Ik heb vernomen dat er al overleg is geweest met de VVSG en dat men geneigd is om te opteren voor het college en niet voor de gemeenteraad.

Mijnheer Maes, ik herhaal dat ik bereid ben om aan minister Van Brempt te zeggen dat ik uw bekommernis deel. Dit is volgens mij een typische materie waar de gemeenteraad, casu quo de provincieraad, zijn licht op moet laten schijnen en alleszins een inhoudelijk debat over moet kunnen voeren. Als de kans zich voordoet, zal ik in de schoot van de regering minister Van Brempt op onze gedeelde bekommernis wijzen.

De voorzitter: De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Op mijn tweede vraag, of deze commissie zich over de kwestie zal uitspreken, heb ik geen antwoord gekregen.

Het ontwerp van decreet moet in feite voor 30 juni afgehandeld zijn. Als dat niet het geval blijkt te zijn, wat gebeurt er dan vanaf 1 juli?

Minister Marino Keulen: Ik vind het een beetje gek dat u die vraag aan mij stelt. Het is minister Van Brempt, van uw partij sp.a, die de instrumenterende minister is en de volle bevoegdheid draagt. Van mij mag deze kwestie gerust in deze commissie worden besproken, maar het gaat over de verkeersreglementering en die zit bij de verantwoordelijke minister van Mobiliteit. Minister Van Brempt zorgt voor het ontwerp van decreet en voert het overleg met de VVSG. Dat overleg vond ondertussen plaats en blijkbaar is men eerder vragende partij voor het mandateren van de colleges. Mijnheer Maes, ik raad u aan om dit eerst binnen de eigen rangen uit te praten.

Ik deel uw bekommernis over de grond van de zaak. Ook ik vind dat een gemeenteraad of een provincieraad daarover moet kunnen discussiëren. Ik herhaal dat het uitzonderlijk is dat dit soort dingen wordt besproken. Verkeersreglementeringen moeten trouwens niet te veel worden gewijzigd of aangepast. Voor er beslissin-

gen worden genomen, moet overleg worden gepleegd, maar eenmaal een besluitvorming tot stand is gekomen, moeten we die de nodige tijd gunnen. Als verkeersreglementen om de haverklap worden aangepast, kan nooit het juiste verkeersgedrag bij de mensen worden losgeweekt. Het college mag niet worden ingeroepen om te zeggen dat de verandering dan snel en efficiënt zou verlopen. De gemeenteraad kan er perfect voor instaan, voor de paar keren dat het gebeurt.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Hilde De Lobel tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de conferentie van de voorzitters van de districtsraden van Antwerpen

De voorzitter: Mevrouw De Lobel heeft het woord.

Mevrouw Hilde De Lobel: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ook mijn tweede vraag gaat over een interpretatie van of misschien over een onduidelijkheid in ons nieuwe Gemeentedecreet. In dit geval werd het initiatief echter niet genomen door uw diensten, maar is het de stad Antwerpen die een interpretatie van het Gemeentedecreet doordrukt.

Artikel 291 van het Gemeentedecreet stelt: “De voorzitters van de districtsraden kunnen door het college van burgemeester en schepenen voor overleg worden samengeropen telkens als de toestand dat vereist. Zulk overleg is alleszins jaarlijks verplicht voor het opmaken van het meerjarenplan en het budget, evenals voor de vaststelling van de personeelsformatie die ter beschikking wordt gesteld van de districtsraden. Met het oog op dit overleg vormen de voorzitters gezamenlijk de conferentie van voorzitters.”

De stad Antwerpen stelt dat in artikel 291 van het Gemeentedecreet naar alle waarschijnlijkheid verkeerdelijk sprake is van ‘de voorzitters van de districtsraden’ en dat het ‘de voorzitters van de districtscolleges’ zou moeten zijn. De stad voert daarbij het argument aan dat de voorzitters van de districtsraden geen bevoegdheid zouden hebben met betrekking tot de oproeping voor de districtsraad, samenstelling van de agenda en ordehandhaving. Ik durf dit te betwisten, want het lijkt toch wel altijd de voorzitter van de vergadering te zijn die die bevoegdheid heeft. Verder vindt het stadsbestuur dat het naar de geest van het decreet – of beter volgens de interpretatie die de stad eraan geeft – meer aangewezen lijkt dat de conferentie van voorzitters samengesteld wordt uit de voorzitters van de districtscolleges in plaats van uit de voorzitters van de districtsraden.

Over die interpretatie op zich kan worden gediscussieerd, maar dat is nu niet aan de orde. Ik heb het er moeilijk mee dat een stadsbestuur vrij eenzijdig blijkt te kunnen besluiten dat er een fout gemaakt werd. Bovendien werd vanuit de stad Antwerpen, districts- en loketwerking, op 22 januari 2007 een e-mail met de vermelde bedenkingen gestuurd naar de directeur-generaal, maar reeds op 9 februari besliste het college dat de ‘conferentie van de voorzitters’ eigenlijk de ‘conferentie van de districtscollegevoorzitters’ moest zijn. In mei zal een eerste vergadering plaatsvinden.

Het is niet mijn overtuiging dat het beter de ‘voorzitters van de districtscolleges’ zouden zijn, maar als daar een meningsverschil over bestaat en als men vindt dat die samenstelling werd beoogd, dan blijft het eigenaardig dat een stad plots een interpretatie kan geven aan een artikel van het Gemeentedecreet. Het artikel is hoe dan ook duidelijk. Het is vreemd dat een stad kan beslissen dat het vindt dat men iets anders had willen zeggen.

Mijnheer de minister, werd geantwoord op de mail van de stad Antwerpen? Wat was de inhoud van dat antwoord?

Kan een stad of gemeente, in dit geval de stad Antwerpen, een decreet naar eigen believen interpreteren en vervolgens ook handelen op basis van die interpretatie? Is dat niet het voorrecht van het Vlaams Parlement of eventueel van de minister die een decreetstekst wenst te duiden?

De voorzitter: De heer Vermeulen heeft het woord.

De heer Jo Vermeulen: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik wil me kort bij deze vraag aansluiten. Ik denk dat mevrouw De Lobel formeel een punt heeft. Het gaat om de letterlijke vorm en over de geest van het decreet en zelfs over de geschiedenis ervan. Tot in de vorige legislatuur waren de voorzitters van de colleges de facto ook de voorzitters van de raden. De verruiming kwam tot stand. We kunnen dit als een soort overgangsprikkel beschouwen. De essentiële taak van het college van voorzitters is het op elkaar afstemmen van het beleid. Het is in de geest van het decreet heel logisch dat de vertegenwoordigers van het stedelijk beleid en van het districtsbeleid regelmatig de koppen bij elkaar steken om de zaken – het gaat om dossiers en budgetten – beleidsmatig op elkaar af te stemmen. Dat is de context, de geest, de vorm en de geschiedenis van het decreet. Ik wacht het antwoord van de minister af, maar als er legistiek werk moet gebeuren, ben ik daartoe altijd bereid.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, mevrouw De Lobel, het is goed dat u dit aankaart, maar in de praktijk gaat het om een schijnprobleem. Wie wil overleggen, kan natuurlijk altijd mensen samenroepen.

Dat gebeurt permanent om zaken te stroomlijnen, om een stand van zaken op te maken, om dingen bij te sturen of om een nieuwe besluitvorming te ontwikkelen. Zonder dat er formele structuren voor werden vastgelegd, roepen we mensen rond de tafel. Ik zei pas nog tegen de heer Decoster, de administrateur-generaal van het agentschap voor Binnenlands Bestuur, dat er nu een beleidsraad is, maar dat we elkaar ook geregeld zagen voor die beleidsraad bestond. Wie verantwoordelijkheid draagt en denkt dat overleg een toegevoegde waarde heeft in functie van de agenda, van noodwendigheden, van de resultaten, van het uitvoeren van beslissingen en het nemen van maatregelen, zorgt voor dat overleg.

Aan de andere kant worden we natuurlijk met een tekstueel probleem geconfronteerd. Het heeft te maken met het feit dat er vandaag ook een afzonderlijke voorzitter van de raad kan worden gecreëerd. Ik herhaal dat er in het leven echte problemen zijn en problemen die in feite schijnproblemen zijn omdat het eerder formele problemen zijn die in de praktijk geen moeilijkheden veroorzaken.

In de periode, voorafgaand aan de installatie van de districtsraden, heeft mijn kabinet samen met het agentschap voor Binnenlands Bestuur regelmatig overlegd met vertegenwoordigers van de administratie van de districten om de vernieuwing van de districtsbesturen in de best mogelijke omstandigheden te laten verlopen. Daarbij werden een aantal vragen via verschillende mailberichten doorgestuurd ter voorbereiding van dat overleg. Ik herinner mij niet of de problematiek van de conferentie van de voorzitters daarbij specifiek aan de orde is geweest.

Artikel 349 van de Nieuwe Gemeentewet, die voorafging aan ons Gemeentedecreet, bepaalde dat de voorzitters van de districtsraden door het college van burgemeester en schepenen voor overleg kunnen worden samengeroepen telkens de toestand dit vereist en dat zulk overleg alleszins jaarlijks verplicht is voor het opmaken van de gemeentebegroting en voor de vaststelling van de personeelsformatie die ter beschikking wordt gesteld van de districtsraden. Met het oog op dit overleg vormen de voorzitters gezamenlijk de zogenaamde conferentie van de voorzitters.

Artikel 291 van het Gemeentedecreet heeft de tekst van artikel 349 van de Nieuwe Gemeentewet integraal overgenomen. Naar analogie met de gemeenteraad kan nu ook de districtsraad een voorzitter aanstellen. De functie van de 'voorzitter van de districtsraad', zoals bepaald in de Nieuwe Gemeentewet, wordt in het Gemeentedecreet uitgesplitst in twee functies: de voorzitter van de districtsraad en de voorzitter van het districtscollege.

Uiteraard komt het niet toe aan de stad Antwerpen of aan enig ander lokaal bestuur om een eigen interpretatie te geven aan het Gemeentedecreet. In afwachting van

een eventuele decreetswijziging bestaat er natuurlijk geen bezwaar tegen dat, naast de voorzitters van de districtsraden, ook de voorzitters van de districtscolleges samen met het college van burgemeester en schepenen vergaderen in functie van de voorbereiding van het meerjarenplan en het budget.

In de praktijk hoeft dit geen probleem te vormen. We zullen nog eens een correctie moeten doorvoeren, ook op basis van een nota van de VVSG. U weet dat. Op het terrein zijn er geen problemen. Ik herhaal dat als het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen vindt dat moet worden overlegd met de districtscolleges, wat wellicht vaak het geval is, dat zal gebeuren in functie van de agenda en van de noodwendigheden.

De voorzitter: Mevrouw De Lobel heeft het woord.

Mevrouw Hilde De Lobel: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. U zegt dat het probleem formeel is, maar daar zou ik met 'ja' en 'neen' op willen reageren. U hebt gelijk dat kan worden overlegd met wie men wil en waar men wil, maar ik stel vast dat Antwerpen het initiatief heeft genomen om formeel een andere interpretatie aan het decreet te geven. Antwerpen zegt niet dat het de districtscollegevoorzitters er ook bij zal betrekken, maar wel dat het wie alleen raadsvoorzitter is, zal uitsluiten.

Ik ben blij dat u bevestigt dat wat gebeurt niet kan. Het gaat om het principe. Als we toelaten dat lokale besturen de wetteksten interpreteren op hun manier, dan zitten we op een glijbaan. Ik zie hiervoor niet direct een revolutie ontstaan in Antwerpen, maar ik denk aan de taalgrensgemeenten. Ik was er niet bij toen het Gemeentedecreet werd gemaakt, maar ik heb de evolutie van op afstand altijd heel geïnteresseerd gevolgd. U was degene die altijd de autonomie van de gemeenten hebt laten spelen. Waar mogelijk liet u de dingen aan de lokale overheden over. Het is dan ook heel belangrijk om ons formeel te houden aan de regels die het Gemeentedecreet vastlegt.

De voorzitter: De heer Vermeulen heeft het woord.

De heer Jo Vermeulen: Om het juist te formuleren zal er inderdaad een kleine wijziging nodig zijn. Door de bestaande formulering is men natuurlijk wel verplicht om minstens één keer per jaar de voorzitters van de districtsraden bijeen te roepen. Er zijn trouwens maar enkele districten met een voorzitter. Er is dus een onevenwichtige situatie. Een kleine correctie dringt zich op.

Mevrouw Hilde De Lobel: Ik heb deze vraag gesteld omdat ik een beetje onaangenaam verrast was door de argumentatie van de stad. Die stelt immers dat de voorzitters van de districtsraden geen enkele bevoegdheid

hebben met betrekking tot het oproepen, de samenstelling van de agenda en de ordehandhaving tijdens de zitting. Dat lijkt me in de eerste plaats niet juist, het is bovendien helemaal niet in overeenstemming met de geest van het decreet. Dit parlement heeft de mogelijkheid gevraagd om een voorzitter uit de raad te benoemen, maar het was echt niet de bedoeling om daar iemand te zetten die enkel die titel op zijn visitekaartje kan zetten, maar voor de rest niets te zeggen heeft. De belerende toon waarmee wordt gezegd dat de voorzitters van de districtsraden geen enkele bevoegdheid hebben en er dus niet mee gesproken dient te worden, gaat helemaal in tegen de geest van het decreet.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw An Michiels tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de schrijfwijze van de namen van Vlaamse gemeenten

De voorzitter: Mevrouw Michiels heeft het woord.

Mevrouw An Michiels: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, op 17 mei 2006 werd in de plenaire vergadering het voorstel van resolutie van de heer Sauwens over de schrijfwijze van de namen van de Vlaamse gemeenten aangenomen. Op 22 december 2006 volgde een motie, waarover ook werd gestemd in de plenaire vergadering, na een interpellatie van de heer Sauwens, waarin hij zich afvroeg waarom het zo lang duurde om de resolutie uit te voeren.

Mijnheer de minister, op 15 december vernamen we dat de Vlaamse Regering haar principiële goedkeuring gegeven had aan een voorontwerp van besluit over de schrijfwijze van de namen van de gemeenten. U werd ermee belast om het advies van de Raad van State in te winnen. Toen werd het stil.

Ik heb u een schriftelijke vraag gesteld. Op 13 maart hebt u mij geantwoord. U liet weten dat de Raad van State de bevoegdheid van de Vlaamse Regering betwist om, in uitvoering van artikel 296 van het Gemeentedecreet, de namen van de gemeenten en de deelgemeenten vast te stellen. De Raad van State is van mening dat, in zoverre het ontwerp van besluit nog slechts één naam – de Nederlandse – behoudt, men niet alleen de schrijfwijze van de namen van de gemeenten vaststelt, maar die namen ook wijzigt. De Raad van State stelt dat de wijziging van de naam van een gemeente niet aan de Vlaamse Regering, maar aan de decreetgever toekomt, maar stelt ook dat de Vlaamse decreetgever niet bevoegd is om de Franse naam van de gemeenten in het

Nederlandse taalgebied die in de artikelen 7 en 8 van de gecoördineerde wetten op het gebruik in bestuurszaken zijn vermeld, op te heffen.

Kort daarop kregen we de studie van professor Veny. Over die studie werd hier onlangs een hele discussie gevoerd. Daarin lezen we het volgende: "De bevoegdheid van het Vlaamse Gewest om de schrijfwijze van de namen van de gemeenten gelegen in het Vlaamse Gewest te bepalen is niet vatbaar voor betwisting. Artikel 296 van het Gemeentedecreet is duidelijk en aan geen enkel voorbehoud onderworpen. De Raad van State heeft dienaangaande in zijn advies van 26 april 2005 over het voorontwerp van Gemeentedecreet geen opmerkingen gemaakt. Enkel en alleen de Vlaamse Regering is dienaangaande bevoegd; de federale regering heeft ter zake geen enkele bevoegdheid overgehouden, ook niet ten aanzien van de faciliteitengemeenten. Ten onrechte wordt door sommigen gesteld dat de artikelen 7 en 8 van de wetten op het taalgebruik in bestuurszaken, en artikel 129, paragraaf 2, van de Grondwet eraan in de weg zouden staan dat het Vlaamse Gewest de officiële benaming van de gemeenten Bever, Sint-Genesius-Rode, Voeren, Ronse, Mesen en Spiere-Helkijn zou vaststellen. Er bestaat geen enkele (grond)wettelijke verplichting tot het gebruik van een dubbele Nederlandstalige en Franstalige officiële benaming bij de vaststelling van de schrijfwijze van de namen van de gemeenten."

Verder besluit professor Veny: "Uit bovenstaande analyse kan niet anders dan worden besloten dat er in de huidige stand van regeling geen juridische obstakels bestaan om enkel de officiële Nederlandstalige benaming van de Vlaamse gemeenten vast te stellen en aldus de huidige Franstalige benaming te schrappen. De Vlaamse Regering is op grond van artikel 296 van het Gemeentedecreet belast met de vaststelling van de officiële schrijfwijze van alle gemeenten in het Vlaamse Gewest, met andere woorden eveneens voor de Rand en de taalgrensgemeenten."

Mijnheer de minister, het is geen geheim dat we ontgoocheld waren in de studie van professor Veny, maar dit stuk kunnen we wel bijtreden. Volgens de resolutie die met grote meerderheid is goedgekeurd, waren we niet alleen. Er is daarnaast ook nog de motie van de heer Sauwens, die ook werd goedgekeurd in de plenaire zitting, waarin nogmaals wordt benadrukt dat er geen juridisch probleem bestaat voor het uitvoeren van de resolutie van 17 mei 2006. Hij verwijst naar een advies van het Agentschap voor Binnenlands Bestuur.

Mijnheer de minister, mijn vragen zijn heel eenvoudig. Wat is het standpunt van de Vlaamse Regering over het advies van de Raad van State, mede in het licht van de studie van professor Veny? Heeft de Vlaamse Regering

reeds besloten om het ontwerp van besluit te handhaven en onverkort uit te voeren?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, mevrouw Michiels, het is goed dat u deze vraag stelt. Dit is een van de punten die ik heb opgenomen in mijn beleidsbrief 2005-2006. De vernederlandsing van de gemeentenamen is een van de opvallende punten in mijn beleidsbrief. Professor Veny heeft in dezen een duidelijk standpunt ingenomen dat we bevoegd zijn op dit vlak. Daar wordt in de motie ook naar verwezen. Ik heb dat laten onderzoeken door mijn administratie Binnenlands Bestuur, en die stelt ook dat we daarvoor bevoegd zijn. De Raad van State heeft over artikel 296 van het Gemeentedecreet, dat daarover gaat, ook nooit opmerkingen gemaakt. Ik zit daar dus ook mee in mijn maag omdat er ook een advies is van de Nederlandstalige kamer van de Raad van State, waar ik niet zomaar omheen kan. De Vlaamse Regering voert een actieve taalpolitiek in de Rand, maar steeds binnen de krijtlijnen van de wettelijkheid. Het verhaal van professor Veny ten aanzien van de studie-Boes is eigenlijk een bevestiging van wat alle andere topjuristen over de studie-Boes zeggen. In die zin is de studie-Veny niets nieuws.

In mijn antwoord op uw schriftelijke vraag van 13 maart 2007 heb ik reeds verwezen naar het advies van de Raad van State over het ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering tot vaststelling van de schrijfwijze van de namen van de gemeenten en deelgemeenten. In dat advies stelt de Raad van State dat de bevoegdheid tot het bepalen van de schrijfwijze van een naam niet meteen ook de bevoegdheid inhoudt om die naam zelf te bepalen of te wijzigen. De namen van de gemeenten zijn vastgesteld op grond van een wet. Volgens de Raad van State komt de bevoegdheid tot wijziging van de naam van een gemeente aan de decreetgever toe. De Vlaamse Regering kan uitsluitend de schrijfwijze van de namen van de gemeenten en deelgemeenten vastleggen, hetgeen neerkomt op de spelling. Vroeger werd er bijvoorbeeld 'Lanaeken' geschreven. Het weglaten van de 'e' kan door de Vlaamse Regering worden bepaald. Dat is de visie van de Raad van State. Lanaken bijvoorbeeld de nieuwe benaming 'Maasland' geven, zou door het Vlaams Parlement kunnen worden beslist.

De Raad van State stelt daarnaast dat de decreetgever bij een eventuele wijziging van de naam van een gemeente wel rekening zal moeten houden met de garanties die de Franstaligen genieten in de faciliteitengemeenten. We hebben het dan niet alleen over de zes randgemeenten, maar ook over Bever, Spiere-Helkijn en Voeren. Volgens de raad moet het bestaan van een officiële naam in de andere landstaal als één van die garanties worden beschouwd. De Vlaamse decreetgever zou aldus niet

bevoegd zijn om de Franse naam van de gemeenten in een van de faciliteitengemeenten op te heffen.

Het standpunt van de Raad van State is natuurlijk een belangrijk juridisch gegeven. De Vlaamse Regering heeft nog geen formeel standpunt ingenomen over dit advies. Het lijkt mij evenwel duidelijk dat het besluit zoals het was voorbereid en principieel werd goedgekeurd, niet meer vatbaar is voor verdere afhandeling, zeker rekening houdend met het feit dat het niet aan de Vlaamse Regering maar aan het Vlaams Parlement toekomt om de namen van de gemeenten bij decreet vast te stellen.

Ik had in mijn beleidsbrief 2005-2006 aangekondigd dat ik uitvoering zou geven aan artikel 296 van het Gemeentedecreet, en ik heb dan ook een voorontwerp van besluit aan de Vlaamse Regering voorgelegd dat conform de resolutie van het Vlaams Parlement was.

Er was niet alleen de resolutie, maar ook een motie. De resolutie ging blijkbaar niet snel genoeg, waarop een interpellatie is gehouden en een met redenen omklede motie werd ingediend. Ik had toen als excuus dat we in een zeer drukke periode zaten met het Gemeentedecreet, het Provinciedecreet, het Kiesdecreet, het financieringsbesluit voor de erediensdiensten en het sociaal overleg met de lokale besturen. In die periode was het superdruk. We hebben wel rekening gehouden met het geplande tijdbestek.

Deze commissie heeft naar aanleiding van een interpellatie van de heer Sauwens een advies gevraagd aan mijn administratie. Het Agentschap voor Binnenlands Bestuur heeft in zijn advies van 12 mei 2006 meegegeeld dat er geen juridisch probleem was, en ik heb dan ook in die zin mijn voorontwerp bij de Vlaamse Regering gebracht. We streven naar een sterke verankering van het Nederlands in Vlaanderen, maar telkens binnen de principes van de wet. We zullen dit dus binnen de Vlaamse Regering bespreken, maar zitten wel met een vervelend advies van de Nederlandstalige kamer van de Raad van State. Het is niet dat ik het niet wil, want ik heb dit als eerste in mijn beleidsbrief ingeschreven. Er zijn natuurlijk wettelijke krijtlijnen waarbinnen ik als lid van de regering moet opereren.

De voorzitter: Mevrouw Michiels heeft het woord.

Mevrouw An Michiels: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw toelichting. U zegt heel vaak dat u werk zult maken van de vernederlandsing op alle mogelijke manieren. U herhaalt steeds wat er al gebeurd is. Er stelt zich nu een probleem en u zult dit op de Vlaamse Regering bespreken. Zal dit nog lang duren? Op welke manier gaat u naar een oplossing zoeken?

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Mijnheer de minister, u zegt dat u zich min of meer zult plooiën naar het advies. Enerzijds zegt u dat u het voorontwerp op de Vlaamse Regering zult bespreken en anderzijds zegt u dat het niet meer vatbaar is voor afhandeling. Ofwel bespreekt u het op de Vlaamse Regering, ofwel doet u dat niet meer.

U hebt een expert aangesteld om de studie van professor Boes onderuit te halen. Deze vraag gaat over een hoofdstuk uit de studie van professor Veny, waarvan u zegt dat die onderuit wordt gehaald door de Raad van State. Stel misschien nog eens een expert aan om na te gaan of de studie-Veny conform de wettelijke en grondwettelijke contouren is. Dat kan een oefening zijn in het juridisch aftasten van de grenzen over wat mogelijk is om het straatbeeld in de Rand te vernederlandsen.

Het stoort me dat u zich blijkbaar neerlegt bij een advies van de Raad van State. Een advies is geen oordeel, geen rechterlijke uitspraak. U zou beter doorgaan met het besluit. Als er dan een klacht komt, dan zal de Raad van State wel oordelen. Bij de studie-Boes zei u dat er verschillende juridische meningen waren en dat klopt ook. U koos steeds voor de minst goede. Nu zijn er opnieuw twee verschillende meningen, namelijk die van professor Veny en die van de afdeling Wetgeving van de Raad van State. Dat is geen rechterlijke uitspraak, maar een advies. Opnieuw kiest u voor de minst goede juridische these. Waarom neemt u niet de proef op de som?

In feite zegt de Raad van State dat de Vlaamse Regering alleen de schrijfwijze mag veranderen. Als de decreetgever de namen kan wijzigen, dan zullen we een voorstel van decreet indienen, ook met de namen van de gemeenten die in de artikelen 7 en 8 van de bestuurstaalwetgeving zijn opgenomen. Het is dan aan het Vlaams Parlement om zijn verantwoordelijkheid op te nemen op basis van uw beleidsbrief. Wat professor Veny schrijft, is niet onbelangrijk. Zelfs artikel 129 van de Grondwet is hier niet van toepassing. Als dat van toepassing zou zijn, dan zouden we met een probleem zitten. We zijn bevoegd voor het taalgebruik in bestuurszaken, behalve in de taalgrens- en randgemeenten, maar professor Veny zegt dat dit hier geen rol speelt.

Waarom kiest u opnieuw op basis van een advies van de Raad van State, terwijl uw eigen agentschap zegt dat er geen probleem is? U gaat voort op een advies en durft de juridische confrontatie blijkbaar niet aan. Als op basis van het advies de decreetgever moet handelen, dan zullen we dat doen en moet het Vlaams Parlement zijn verantwoordelijkheid nemen.

Minister Marino Keulen: Mijnheer Van Hauthem, ik blijf erop hameren dat het standpunt van professor Veny niet het standpunt is van Marino Keulen als individueel minister. Het is de houding van de Vlaamse Regering en

alle samenstellende delen. U zegt dat ik altijd voor het slechtste kies. Dat is uw persoonlijke kwalificatie.

De heer Joris Van Hauthem: Ik zie dit als een keuze van de Vlaamse Regering. Ik begrijp dat u daar een onderscheid in maakt, maar wij niet. Als mevrouw Michiels u ondervraagt, dan antwoordt u namens de Vlaamse Regering.

Minister Marino Keulen: Ik ben iemand die altijd probeert duidelijk te zijn. De visie van professor Veny ten aanzien van professor Boes wordt door de hele Vlaamse Regering gedeeld. Professor Veny doet niets apart. Hij treedt bij wat de rest van de wereld over de studie-Boes zegt. Als er morgen topjuristen opduiken die professor Boes bijtreden, dan wil ik daar altijd over praten. Ze komen echter niet boven water.

Mevrouw Michiels, dit zal op korte termijn binnen de Vlaamse Regering worden besproken. Ik doe heel veel voor het vernederlandsen van het straatbeeld. Ik ben het snelste en verste klaar met de aanvullende regeerverklaring van 18 mei 2005. De omzendbrieven-Peeters en -Martens en het nieuwe arrest van de Raad van State zijn vertaald in een nieuwe omzendbrief aan de besturen met de vraag om de kennis van het Nederlands bij de uitvoerende mandatarissen in heel Vlaanderen decretaal te verankeren. Vlabinvest wordt bijvoorbeeld op alle mogelijke manieren ondersteund om betaalbaar wonen in de Rand extra kansen te geven. We doen ook heel wat op het vlak van inburgering. Ook minister Vandenbroucke levert uitstekend werk in de Rand op het vlak van onderwijs, werk en extra cursussen Nederlands. We zijn op het terrein volop bezig met het treffen van maatregelen.

De Vlaamse Regering moet in deze een standpunt innemen en ik zal dit op de regering brengen. Anderzijds is er een advies van een van hoogste rechtscolleges waarvan we niet kunnen doen alsof dit maar een gewoon vodge papier is. *(Opmerkingen van de heer Van Hauthem en van mevrouw Michiels)*

Men doet vaak alsof men mij in deze de pols moet omwringen en dat is niet correct. Ik ben diegene geweest die dit als eerste heeft neergeschreven in een beleidsbrief en ik heb de daad bij het woord gevoegd.

De heer Joris Van Hauthem: Ga er dan mee verder. We steunen u.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Laurence Libert tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de rechtspositieregeling van het gemeentepersoneel en provinciepersoneel

Vraag om uitleg van mevrouw Caroline Gennez tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de rechtspositieregeling van het personeel van lokale en provinciale besturen

De voorzitter: Mevrouw Libert heeft het woord.

Mevrouw Laurence Libert: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, artikel 116 paragraaf 1 van het Gemeentedecreet en artikel 112 paragraaf 1 van het Provinciedecreet bepalen dat de Vlaamse Regering de minimale voorwaarden voor de personeelsformatie, voor de rechtspositieregeling en voor het mandaatstelsel van het gemeente- en het provinciepersoneel vaststelt.

Wat het mandaatstelsel betreft, kan verwezen worden naar het besluit dat de Vlaamse Regering op 10 februari 2006 getroffen heeft houdende de minimale voorwaarden voor het mandaatstelsel van het gemeentepersoneel en het provinciepersoneel en de bepaling over de taalpremie. Over de rechtspositieregeling werd nog geen uitvoeringsbesluit genomen en heeft de minister in een antwoord op een vraag om uitleg van mevrouw Stevens op 9 januari 2007 verwezen naar het sociaal overleg dat dienaangaande reeds enige tijd gevoerd wordt met de werkgeversorganisaties VVSG en VVP en met de representatieve vakorganisaties ACVOD, ACOD, VSOA in het Comité C1. U wou daar toen niet op vooruitlopen, maar hoopte dat deze besprekingen in maart van dit jaar konden resulteren in de goedkeuring van het uitvoeringsbesluit.

Mijnheer de minister, wat is de stand van zaken van deze onderhandelingen? Wanneer zal het besluit inzake de minimale voorwaarden voor de personeelsformatie, de rechtspositieregeling en het mandaatstelsel in werking treden?

De voorzitter: Mevrouw Gennez heeft het woord.

Mevrouw Caroline Gennez: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, mevrouw Libert stelt een vraag naar de timing van de nieuwe rechtspositieregeling van het personeel van de lokale en provinciale besturen, en ik sluit me daar graag bij aan. Ik wil ook iets concreter ingaan op de geest van de onderhandelingen.

Het verslag dat uw diensten samen met de sociale partners en de VVSG aan de Vlaamse Regering hebben voorgelegd, gaat overduidelijk uit van de doelstelling tot gelijkenschakeling van het statutaire en contractuele per-

soneel. Ik sta daar uiteraard heel erg achter. Dat weerspiegelt steeds meer de realiteit in de praktijk. Nu lokale en provinciale besturen steeds vaker met contractuelen werken, is het zinvol om hun dezelfde bescherming te bieden, indien wettelijk mogelijk.

Op het vlak van ontslagregeling is er echter wel een verschil tussen statutairen en contractuelen en we zouden dat graag een beetje uitgevlakt zien. Ontslag na ongunstige evaluatie moet uiteraard kunnen. De overheidsdiensten moeten ook flexibel kunnen omspringen met het functioneren van hun personeel. Ontslag om dringende reden of om herstructurering van diensten moet kunnen. Dat mag voor ons zelfs niet te administratief beladen en te ingewikkeld worden gemaakt.

Wat wel een verschil is en wat zou moet worden uitgevlakt, is ontslag na gunstige evaluatie. Voor statutairen is dat zo goed als onmogelijk. Voor contractuelen is dat in de praktijk vrij courant. De evaluatie en beroepsprocedures worden niet altijd afgewacht, en dat is spijtig. Op die manier kunnen mensen zonder een herstructurering van diensten en zonder een probleem van functioneren worden ontslaan. Dat is niet rechtvaardig, en we kunnen ons niet voorstellen dat u dat rechtvaardig vindt.

Mijnheer de minister, wat is de timing voor de nieuwe rechtspositieregeling? Wilt u het ontslag bij contractuelen na gunstige evaluatie de facto onmogelijk maken zoals dat nu voor statutairen geldt?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mevrouw de voorzitter, dit zijn interessante vragen. Ze spelen heel erg in op de actualiteit. Ik word er zelf geregeld over bevraagd door mensen die in de sector aan de slag zijn, en dan vooral bij een stad of gemeente. Voor het OCMW zullen we die oefening doen vanaf het moment dat het nieuwe OCMW-decreet er is.

Op uw vraag naar de stand van zaken van de voorbereidende onderhandelingen over de minimale voorwaarden voor de personeelsformatie, de rechtspositieregeling en het mandaatstelsel van het gemeentepersoneel, kan ik u meedelen dat de besprekingen in het kader van de onderhandelingen binnen het Comité C1 eind maart werden afgerond. Het resultaat daarvan wordt na overleg op interkabinetsniveau en na de verwerking van het taal- en legistische advies binnen afzienbare tijd voorgelegd aan de Vlaamse Regering voor een eerste principiële goedkeuring. Zodra het besluit principieel goedgekeurd is door de Vlaamse Regering zal het opnieuw, maar dan voor formele onderhandeling, aan de partners in het Comité C1 worden voorgelegd en vervolgens het normale totstandkomingsproces volgen.

In het ontwerp van besluit werden uiteraard inwerking-tredingsbepalingen opgenomen en werden de randvoorwaarden voor die inwerkingtreding geregeld. Voor de vaststelling van de datum van inwerkingtreding werd rekening gehouden met de bekommernissen van werkgevers- en werknemerszijde. Een realistische inschatting van de voorbereidingstijd die de besturen nodig hebben en van het al dan niet voorhanden zijn van begeleidingsinstrumenten voor de plaatselijke uitvoering van het besluit was daarbij richtinggevend. Het ontwerp van besluit bepaalt de inwerkingtredingsdatum op 1 januari 2008. Zo laten we de besturen nog een vol jaar om dit uitvoeringsbesluit te implementeren. De titel personeelsformatie heeft pas uitwerking na de datum van bekendmaking in het Belgisch Staatsblad, en het artikel over de salarisschalen van de gemeentesecretarissen tot aan de klasse van 8000 inwoners, trad op 1 januari 2007 in werking om een bestaande lacune op te vullen.

De meeste bepalingen van het besluit treden dus in werking op 1 januari 2008. Het besluit stelt daarnaast, te rekenen vanaf 1 januari 2008, een uiterste termijn vast waarbinnen de gemeenten en de provincies hun bestaande statuten in overeenstemming moeten brengen met het besluit van de Vlaamse Regering. Die termijn is 1 januari 2009. Dat stelt de gemeenten in staat om hun eigen statuten in overeenstemming te brengen met wat er nu bepaald is. Als de lokale besturen daarbij hulp willen, zijn we altijd bereid om hen met raad en daad bij te staan. Dat betekent dat de besturen een implementatietermijn van één jaar zullen hebben.

Er heerst momenteel evenwel enige huiver bij de vakbonden omtrent de invulling van het begrip 'lokaal maatwerk'. Ze vertrouwen dat niet zo erg en willen een generieke regeling voor heel Vlaanderen. Ik denk nochtans dat het Vlaams Parlement en zeker de meerderheidspartijen, sterk gewonnen zijn voor het lokaal maatwerk. Hasselt is niet Kortesseem en Hasselt is niet Herstappe. De huiver van de vakbonden geeft ook aan dat het ons menens is om het begrip 'lokaal maatwerk' in te vullen. Als we het enkel als een flou artistique zouden gebruiken, dan zou er bij de vakbonden minder huiver zijn. Maar we geven de lokale besturen en de lokale beleidsverantwoordelijken echt de ruimte om eigen klemtonen in de personeelsstatuten te leggen. Het is daarom opportuun nu een kleine afkoelingsperiode in te lassen om met het dossier eind juni of begin juli naar de Vlaamse Regering te gaan.

Het is zeker niet mijn bedoeling om mensen rechten af te nemen. Het hele verhaal is een medaille met twee zijden. Aan de ene kant is er vrijheid voor de lokale besturen, autonomie voor de lokale besturen en lokaal maatwerk voor het personeelsbeleid. Aan de andere kant zijn er ook meer kansen voor het personeel om een volledige loopbaan uit te bouwen. Contractuelen die vandaag niet in aanmerking kunnen komen voor bevoor-

dingsgraden – een opsteller kan als contractueel wel onderbureaucheef worden maar nooit bestuurschef – moeten dat in de toekomst wel kunnen. Een contractuele jurist die aangeworven wordt kan bestuurssecretaris worden, maar nooit afdelingshoofd. Dat moet in de toekomst wel mogelijk zijn. Daar zijn de vakbonden wat sceptisch over, maar het zijn kansen voor het personeel. Nog een ander voorbeeld: iemand die parttime werkte moest twee jaar gewerkt hebben om een jaar geldelijke anciënniteit te krijgen. Ik vind dat te flauw voor woorden. Ook al werk je parttime, een jaar is een jaar. Het is dus ook een verhaal van kansen voor de personeelsleden. Het grootste kapitaal voor welke organisatie ook, zijn nog altijd de medewerkers. Als men een goed imago wil hebben bij de bevolking, moet men gemotiveerde krachten hebben. We hebben er dus alle belang bij om de gemeenteambtenaren kansen te geven binnen een kader waar men lokaal klemtonen legt.

Op uw vragen in verband met het ontslagrecht voor contractuele personeelsleden bij de gemeenten en de provincies wil ik het volgende antwoorden. De Vlaamse Regering wenst de maximale gelijkstelling tussen contractuele en statutaire personeelsleden te realiseren. Wat er nog verschillend zal zijn, is het pensioen. Voor het pensioen is het statutaire contract een beetje een 'Win for life'. Het pensioen wordt berekend op de laatste vijf jaar dat men actief is en men krijgt 75 percent van dat loon. Als men dat vergelijkt met iemand die in contractueel verband voor een lokaal bestuur gewerkt heeft, dan ziet men een gigantisch verschil. Vroeger was de logica dat men minder verdiende bij de overheid en was het pensioen een vorm van uitgesteld loon. Maar vandaag is het zo dat mensen die in het middenkader of de lagere graden bij de lokale besturen werken, zelfs een beetje beter worden betaald dan in de private sector. Dat geldt niet voor de topfuncties, daar is het verschil in het voordeel van de privésector nog altijd serieus groot. Een gemeentesecretaris bijvoorbeeld, wordt volgens mij zeker niet te veel betaald, integendeel. Het zal in de toekomst zelfs een uitdaging zijn om daar nog mensen voor te motiveren als men ziet wat andere graden, bijvoorbeeld een cultuurfunctionaris, verdienen. Een gemeentesecretaris is voor alles verantwoordelijk en heeft een allroundkennis: vreemdelingenwetgeving, vergunningenbeleid, vrijetijdbeleid, bevolkingsregisters, milieuwetgeving. We moeten durven diversifiëren, maar dat is niet zo'n eenvoudig debat.

De Vlaamse Regering wenst de maximale gelijkstelling tussen contractuele en statutaire personeelsleden te realiseren met het besluit Rechtspositieregeling, rekening houdend met de bepalingen van artikel 105, paragraaf 3, van het Gemeentedecreet en artikel 101, paragraaf 3, van het Provinciedecreet, die daarvoor de grondslag legden. In de vermelde paragraaf wordt expliciet opgesomd voor welke materies die gelijkstelling niet geldt. Het ontslag is een materie waarin de gelijkstelling tussen contractuele personeelsleden en statutaire personeelsleden niet geldt. De reden daarvoor

is dat het ontslag van contractuele werknemers volledig beheerst wordt door het arbeidsrecht. Het arbeidsrecht is, zo bepaalt de Bijzondere wet tot hervorming der instellingen in artikel 6, paragraaf 1, VI, 12°, samen met het socialezekerheidsrecht een federale bevoegdheid. Die bevoegdheid is ongedeeld. De gewesten kunnen aan het arbeidsrecht niets afdoen of toevoegen, laat staan dat een federale wet als de Arbeidsovereenkomstenwet bij besluit van de Vlaamse Regering zou kunnen gewijzigd worden. Daar komt nog bij dat de arbeidsovereenkomst afgesloten wordt tussen een personeelslid en het bestuur, ze wordt niet gesloten met de Vlaamse Regering. De Vlaamse Regering is geen betrokken partij in het contract en kan de besturen er niet toe dwingen om als contracterende partij bepaalde bedingen wel of niet op te nemen, net zomin als ze kan bepalen welk soort arbeidsovereenkomst er moet afgesloten worden. We zijn dus geen betrokken partij.

Ik kan me niet uitspreken over het concrete geval waarnaar u in uw vraag verwijst. Een lopende evaluatieperiode sluit een ontslag wegens herstructurering of een ontslag om dringende redenen, bijvoorbeeld naar aanleiding van concrete feiten zoals omschreven in de Arbeidsovereenkomstenwet, niet uit. De bestaande vormen van bescherming tegen ontslag staan in de Arbeidsovereenkomstenwet. Het ontslag van een contractueel personeelslid moet altijd gebeuren met inachtneming van de verplichtingen en de vormvereisten die, naargelang van de aard van het arbeidscontract en naargelang van de aard van het ontslag, vastgesteld zijn in de Arbeidsovereenkomstenwet. Tegen willekeurig ontslag kan bij de arbeidsrechtbank beroep aangetekend worden. De werkgever die bijvoorbeeld de dringende reden inroept voor een ontslag, moet het bestaan van die dringende reden overigens bewijzen.

De beslissingen van een overheid, ook van een lokaal bestuur, met rechtsgevolgen voor een individuele bestuurde, zijn onderworpen aan de wet op de motiveringsplicht. Dat wil zeggen dat een beslissing tot ontslag van een personeelslid en dus ook van een contractueel personeelslid onderworpen is aan de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Elk ontslag moet dus worden gemotiveerd. Het ontslag moet gegeven worden door de bevoegde overheid. In het kader van het toezicht naar aanleiding van een klacht kan de toezichthoudende overheid dat toetsen. Wij kunnen als toezichthoudende overheid vanuit de administratie Binnenlands Bestuur eventueel daartegen optreden.

Mevrouw Laurence Libert: Bedankt voor uw uitvoerig antwoord, mijnheer de minister. Ik onthoud vooral dat de lokale besturen ruim de tijd zullen krijgen voor het implementeren van de nieuwe regels en dat er, indien nodig, in coaching voorzien wordt.

Mevrouw Caroline Gennez: Ik dank u ook voor uw antwoord en druk mijn tevredenheid uit over de timing.

Ik denk dat die inderdaad realistisch is. Kaderen de infosessies die nu al plaatsvinden, in de manier waarop u dat wilt begeleiden?

Voor het verschil tussen contractueel en statutair personeel, ben ik het gedeeltelijk met de sociale partners eens dat een generieke regeling altijd nodig blijft. Maar wij zijn ook lokale bestuurders en voorstanders van een zo breed mogelijk lokaal maatwerk. Zou dat lokaal maatwerk voor contractuelen in een lokaal bestuur een groepsverzekering toestaan bij langdurige ziekte?

De vraag is eigenlijk niet toegespitst op een concreet geval, want dit is ondertussen een courante praktijk geworden. Uiteraard is de ontslagregeling met voorwaarden nodig om de goede werking van het bestuur niet in het gedrang te brengen. Maar weerhoudt iets lokale besturen ervan om het arbeidsrecht dat van toepassing is op contractuele personeelsleden bij de overheid, breder of gunstiger te interpreteren en het meer in de richting van de statutaire regeling op te schuiven?

Laat ik het bestuursakkoord van Mechelen als voorbeeld nemen. Wij hebben afgesproken dat de arbeiders onder het gemeentepersoneel dezelfde bescherming zouden krijgen als de bedienden. Blijkbaar laat de huidige wettelijke regeling dat toe. Als in afspraak met de sociale partners, de VVSG en de administratie zelf, de doelstelling is om de bescherming van de contractuele en statutaire personeelsleden dichter bij elkaar te brengen, hoe regelen we dat dan binnen de nieuwe rechtspositieregeling? We denken dat het vandaag mogelijk is. Maar gaan we dit meer verankeren in de toekomstige rechtspositieregeling of houden we het bij de huidige mogelijkheid, die niet zo veel lokale besturen willen nemen?

Minister Marino Keulen: Mevrouw Gennez, de informatiesessie loopt nog niet. Dat gaan we pas doen wanneer de Vlaamse Regering het definitief heeft goedgekeurd. Daarvoor heb ik een timing eind juni of begin juli vooropgesteld.

Ik ben wel van plan om in een soort 'Ronde van Vlaanderen' naar de verschillende provinciehoofdsteden te trekken. Gisteren heb ik daarover een spreekbeurt gehouden op vraag van Jobpunt Vlaanderen. Ik denk dat u daarnaar verwijst. Ik heb al over de principes gesproken, om aan te geven dat dit een evenwichtig verhaal is, goed voor de lokale besturen. Het is een en-en-verhaal: meer autonomie, meer ruimte voor lokaal maatwerk, kansen voor het personeel en aanmoedigen van diversiteit.

Vanaf september, wanneer men er echt lokaal mee zal worden geconfronteerd, zullen we in de verschillende provinciehoofdplaatsen de besturen – zowel de politieke verantwoordelijken als de mensen die er op het terrein mee werken, namelijk de gemeentesecretarissen

en personeelsverantwoordelijken – rond de tafel uitnodigen om hen te informeren en hen te vertellen hoe de vork in de steel zit.

Wat de pensioenpijler betreft, heeft men de onderhandelingen op federaal niveau gevoerd, maar die werden op zeker ogenblik bevroren. Men geraakt moeilijk uit de startblokken. De onderhandeling is gevoerd met minister Tobback. Wat betreft het ontslag en het proberen arbeiders te bejegenen als bedienden: het statuut van arbeider en bediende zit op het federale niveau. Ik durf me in dezen over uw terechte punctuele vragen niet precies uit te spreken omdat ik vermoed dat aan elk van die gevallen een concrete casus is verbonden. Bezorg me anders de vragen. Ik wil dat voor u uitzoeken. Ik wil niet achteraf gevangen worden in een algemene verwoording die dan in een specifieke casus plotseling al dan niet een doorslaggevend argument wordt.

Arbeidsrecht is een materie die nog altijd op het federale vlak zit. Vandaag is er op het federale vlak een apart statuut voor arbeiders en bedienden. Ik kan dat niet helpen, het is vandaag de spijtige realiteit. Bezorg me de specifieke vragen, dan zal ik u daar een concreet specifiek antwoord op verstrekken. Zo moeten we achteraf niet corrigeren aan iets wat is gezegd naar aanleiding van een toegevoegde vraag in een debat over dit onderwerp.

Alleszins is er op dat terrein heel wat bezig in het belang van de lokale besturen en van de betrokken werknemers. Om goede mensen te hebben, moet je mensen motiveren. Sommigen zeggen dat het nu goed is. Mijn reactie is dan: wat goed is, moet goed blijven. Goed kan ook nog beter worden. Dat is de filosofie die achter dit verhaal schuilgaat.

Mevrouw Caroline Gennez: Mijnheer de minister, begrijp me niet verkeerd, uiteraard steunen we de nieuwe rechtspositieregeling en proberen we ook de timing te bewaken. Ik denk dat dat effectief in het belang van alle betrokkenen is.

Voor de derde pijler, namelijk diversiteit, zijn we zelfs enthousiaste partners. Ik denk dat het zinvol is om de concretere vragen over contractuelen en statutairen op de verschillende niveaus, namelijk pensioenregeling, ontslagrecht enzovoort, nog punctueler te stellen. We zullen u die bezorgen, zodat u de mogelijkheid hebt ze te beantwoorden. Het probleem is altijd dat als men te suggestief is in de vraagstelling, de commissievoorzitter de vraag niet ontvankelijk verklaart. Het is moeilijk om het debat te voeren als men zeer algemeen moet blijven in de vraagstelling, terwijl het niet over concrete casussen gaat in dit geval maar over praktijken die vrij algemeen zijn en die we in het belang van alle partners zouden kunnen optimaliseren.

Minister Marino Keulen: De bekommernis van de stad Mechelen wordt door de 307 andere gemeentebesturen

gedeeld. U kunt de vraag ook mailen. Ik vind het voor mezelf belangrijk dat te weten. Ik heb gisteren ook vastgesteld, naar aanleiding van het initiatief van Jobpunt Vlaanderen, dat daaromtrent bij de lokale besturen heel wat punctuele vragen leven. Het complexe aan dit koninkrijk is dat er altijd nog heel wat dingen op het federale niveau zitten, zoals arbeidsrecht en socialezekerheidsrecht. Ik ben uiteraard de eerste waar mensen bij terecht moeten als ze vragen hebben in hoofde van de lokale besturen, maar voor een aantal dingen zijn we gebonden aan de federale regelgeving.

Mevrouw Caroline Gennez: Dat is waar, maar wij hebben weet van een cassatiearrest dat zegt dat je altijd iets meer kan doen. De lokale besturen hebben die mogelijkheid. U bent de hoeder van die beslissing.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
